

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **R.H.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 17 lipca 2023r.

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 września 2020r. w sprawie o sygn. akt II AKa 78/19, zmieniającym w części wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 24 września 2018r. w sprawie o sygn. akt III K 215/17

na podstawie art. 545§3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca R.H. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 września 2020r. w sprawie o sygn. akt II AKa 78/19, zmieniającym w części wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 24 września 2018r. w sprawie o sygn. akt III K 215/17.

W treści powyższego wniosku autor zakwestionował prawidłowość powołania na urząd sędziego referenta sprawy o sygn. akt III K 215/17, toczącej się przed Sądem Okręgowym, wskazując, że doszło do tego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym Ustawą z dnia 8 grudnia

2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Wnioskodawca podniósł ponadto, że sędzia ten prawdopodobnie dopuścił się wobec niego czynu karalnego stypizowanego w art. 231§1 k.k., polegającego na działaniu na szkodę interesu prywatnego, poprzez niedopełnienie obowiązku ujęcia w treści protokołu stanu jego zdrowia na dzień odbycia posiedzenia w dniu 7 marca 2018r. oraz na dzień popełnienia przez tego oskarżonego czynu karalnego i bezprawne odebranie głosu przy składaniu wyjaśnień, co doprowadziło do zaniechania ustalenia stanu zdrowia oskarżonego przez biegłego sądowego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do okoliczności, które miałyby świadczyć o tym, że w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, co z kolei mogło mieć wpływ na treść wyroku, podkreślenia wymaga, że zgodnie z dyspozycją art. 541§1 k.p.k. – czyn taki, aby mógł stanowić podstawę do wznowienia postępowania, musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym. Bezsprzecznie zaś taki wyrok dotąd nie zapadł. Najpierw zatem wnioskodawca winien złożyć zawiadomienie o przestępstwie, a dopiero po zapadnięciu prawomocnego wyroku skazującego, na tej podstawie będzie mógł złożyć wniosek wznowieniowy.

Reguła ta nie doznaje wyjątku ze względu na posiadanie przez osobę, która miałaby dopuścić się przestępstwa, immunitetu, bowiem istnieją stosowne procedury, które służą jego uchyleniu.

Zauważenia przy tym wymaga jednak, że podnoszone przez wnioskodawcę okoliczności związane z przebiegiem rozprawy wskazują raczej na rażące naruszenie prawa procesowego, którego miałby dopuścić się sąd rozpoznający sprawę, niż na popełnienie przestępstwa przez sędziego.

Uchybienie takie mogłoby zatem być usunięte jedynie poprzez złożenie przez podmiot szczególnie wskazany w art. 521§1 k.p.k. innego nadzwyczajnego środka zaskarżenia jakim jest kasacja, nie zaś przez wznowienie postępowania. Skazany z wnioskiem o wywiedzenie w jego imieniu takiej kasacji może wystąpić w każdym czasie.

W tej sytuacji wniosek złożony przez R.H. należało uznać za przedwczesny i oddalić go jako oczywiście bezzasadny, w trybie art. 545§3 k.p.k., bez wzywania

wnioskodawcy do uzupełnienia jego braków formalnych, takich jak niesporządzenie go przez adwokata i brak opłaty.

Brak było również w sposób oczywisty podstaw do wznowienia postępowania z urzędu, gdyż w sprawie nie zaistniał wskazywany przez skazanego powód o charakterze bezwzględny, którego podstawę miała stanowić wątpliwość co do prawidłowości procesu powołania sędziego referenta na urząd sędziowski. Należy zwrócić uwagę, że sędzia X.Y. w czasie rozpoznawania sprawy o sygn. akt III K 215/17, był sędzią delegowanym do Sądu Okręgowego w W. przez Ministra Sprawiedliwości, a zatem w ogóle nie uczestniczył w procedurze, w której jego kandydaturę na urząd sędziego Sądu Okręgowego opiniowałaby Krajowa Rada Sądownictwa. Z kolei każdorazowa delegacja tego sędziego do pełnienia obowiązków w Sądzie Okręgowym w W., jak wynika z treści poszczególnych aktów delegacji (k. 343-345 akt SN), odpowiadała wymogom z art. 77§1 pkt 1 i art. 46§1 Ustawy z dnia 27 lipca 2001r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2016r., poz. 2261 ze zm. oraz Dz.U. z 2018r., poz. 23 ze zm.), a zatem była prawidłowa.

W tej sytuacji i w tym zakresie wnioszek uznano za oczywiście bezzasadny.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

(Z.K.)

[ł.n]